

17 D'OCTUBRE – DIA INTERNACIONAL PER A L'ERADICACIÓ DE LA POBRESA.

LA POBRESA QUE NO DESAPAREIX

La quarta onada de l'Enquesta sobre Integració i Necessitats Socials que fa la Fundació FOESSA, ens exposa en quin context viuen les famílies en el nostre territori a partir de tres àmbits d'exclusió: l'econòmic (ja sigui des de la vessant de la manca d'ocupació o de l'accés al consum), el de ciutadania (no poder participar políticament o manca d'accés als drets socials) i el dels llaços socials (aïllament social i conflicte).

La pobresa s'inclouria en el primer àmbit d'exclusió social però en molts casos deriva en altres formes d'exclusió. Es defineix com la manca de béns materials per portar una vida digna. Deu anys després de l'esclat de la crisi, ens trobem que aquesta va impactar més durament en les llars més febles i, moltes d'elles, encara no han pogut superar els nivells de precarietat als que es van veure abocats en aquell moment. Segons FOESSA, els costos elevats de l'habitatge, els problemes de salut o de discapacitat i la baixa qualificació són factors que contribueixen al fet que la pobresa sigui més accentuada. La població jove, les llars encapçalades per dones i les persones migrades són les més exposades a l'exclusió social. Les llars monomarentals, a més, són les que més dificultats troben per sortir de la pobresa.

Segons el mateix estudi, hem recuperat els nivells d'integració social plena de la població semblants als que teníem abans de la crisi. Malgrat que aquesta dada pot semblar positiva, només el 45,5% de la població catalana està plenament integrada. El 55,5% restant està en situació d'integració precària o en situacions d'exclusió social moderada o severa. Res a celebrar.

Coneixem els problemes: un mercat de treball precari, dificultats d'accés a l'habitatge, problemes de salut, manca de xarxes socials de suport, etc. Coneixem els perfils de persones amb més risc d'exclusió social: les dones, persones d'entre 45 i 54 anys, persones migrades, famílies nombroses i monoparentals, etc. I, gràcies, a FOESSA, també la diagnosi: la cobertura de les rendes mínimes a Catalunya no arriba al 30% de la població en situació de pobresa severa. Malgrat que és on es destinen més recursos a prestacions socials, aquestes no acaben d'arribar al col·lectiu amb una situació d'exclusió social més greu i l'obstacle és el criteri de distribució d'aquests recursos.

QUÈ PODEM FER A NIVELL LOCAL PER PAL·LIAR AQUESTA GREU SITUACIÓ? D'entrada, demanar a les administracions competents que millorin el sistema de renda garantida de ciutadania perquè pugui donar cobertura a qui més ho necessita. Però més enllà d'això, també tenim eines a l'administració local per evitar l'empitjorament de la situació de moltes famílies: fer servir el padró com a eina per garantir els drets de les persones més vulnerables, afavorir l'accés a drets universals bàsics com és el dret a l'aigua, regular el preu de l'habitatge a la ciutat, disposar d'albergs o espais d'acollida per a les persones sense llar o trobar sinergies amb el món empresarial local per formar aquestes persones en les necessitats reals del mercat laboral de proximitat. Com a Síndiques i Síndics locals podríem fer una llarga llista de propostes enfocades a garantir els drets humans a la ciutat, però és responsabilitat dels governs locals trobar les millors

SÍNDIC MUNICIPAL DE GREUGES
SANT FELIU DE GUÍXOLS

FÒRUM DE
SÍNDICS I SÍNDIQUES
DEFENSORS I DEFENSORES
LOCALS DE CATALUNYA

fórmules per aconseguir que tothom que transita les nostres ciutats tingui aquests drets bàsics garantits.

Josep Rius Graners
Síndic de Sant Feliu de Guíxols